

ת"פ 31724/02/13 - מדינת ישראל נגד רינה מגנצי

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 31724-02-13

16 אוגוסט 2017

לפני:

כב' השופטת רות צדיק

המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ: עו"ד רינת איילון

-

הנאשמת:

רינה מגנצי
ע"י ב"כ: עו"ד ענת קירשנברג

גזר-דין

1. הנאשמת, גב' רינה מגנצי, הורשה בהעסקת עובדת זרה ללא היתר כדון, עבירה על סעיף 2(א)(1)ו(2) וכן בגין עבירה על סעיף 2(ב)(3), העסקת עובד זר ללא ביטוח רפואי בניגוד לחוק עובדים זרים, תשנ"א-1991 (להלן: חוק עובדים זרים).

טענות הצדדים:

2. ב"כ המאשימה טענה כי הנאשמת הורשעה בעברות אשר יוחסו לה בכתב האישום ומאחר ומדובר בעבירה כלכלית המצדיקה עונש כספי כבד, אשר לא יפחת מכפל הקנס המנהלי טווח ענישה ראוי כי יקבע בין 11,680 ₪ לבין 46,720 ₪ בגין העסקה שלא כדון. אשר לטווח הענישה באשר להעסקה ללא ביטוח רפואי, טענה המאשימה כי טווח הענישה ראוי כי יהא בין 5,000 ₪ לבין 20,000 ₪. בנסיבות המקרה הפרטני טענה המאשימה כי יש להשית על הנאשמת קנס בסך 16,000 ₪ בגין העסקה שלא כדון וכן סך של 6,000 ₪ בגין העסקה ללא ביטוח רפואי, בצירוף חתימת הנאשמת על התחייבות להמנע מעבירה.

3. ב"כ הנאשמת הפנתה לגזרי דין אשר נתנו בבתי הדין לעבודה בנסיבות דומות ואף חמורות יותר, בגבול הנמוך במתחם הענישה לטענתה כי אין כל סיבה בעטייה ראוי להשית על הנאשמת קנס הגבוהה מהקנס המנהלי. עוד נטען כי יש לשם לב למשך העסקת העובדת כשלושה שבועות בלבד ומועד ביצוע העבירה בשנת 2011 והעובדה כי לא מדובר בעובדת אשר נכנסה ארצה בהיתר לעבוד בענף הסיעוד.

עמוד 1

עוד נטען כי כי מדובר בתקופת העסקה מאוד קצרה כאשר לנאשמת אין עבירות פליליות או מנהליות. לסיכום התבקש בית הדין לגזור על הנאשמת קנס בגובה נמוך ככל שניתן וברף התחתון של טווח הענישה.

דין והכרעה:

4. לא אחת נפסק לעניין חומרת העבירה נשוא כתב האישום בתיק דנא כי מדובר בעבירה כלכלית בעלת השלכות משמעותיות על שוק העבודה בישראל. המאשימה מייחסת חומרה מיוחדת להעסקת עובדים זרים במשק בית שלא על פי ההיתר שניתן להם, בשכר נמוך מהשכר המשולם לעובדת ישראלית, תושבת המקום אשר יוצרת הטיה של שוק העבודה ומונעת העסקת עובדים ישראלים. בית הדין הארצי עמד על כך בע"פ (ארצי) 1001/01 **מדינת ישראל נ' ניסים**, פד"ע לח 145 (2002) ובע"פ (ארצי) 57160-01-14 **מדינת ישראל נ' חדוות הורים בע"מ**, 8.11.14 וכן בבג"צ 9722/04 **פולגת ג'ינס בע"מ נ' ממשלת ישראל**, 7.12.06.
5. העבירות שעניינן העסקת עובדים זרים בלא היתר ובלא תנאים הולמים, הן ממן העבירות המסווגות כ"עבירות כלכליות", שהדרך להילחם בהן היא באמצעות יצירת הרתעה כלכלית, קרי, בהטלת קנסות כבדים, אשר תכליתם להפוך את העבריינות בתחום לבלתי משתלמת. על רקע האמור לעיל, דרך המלך ליצירת הרתעה יעילה ואפקטיבית היא בהטלת סנקציה עונשית כספית מרתיעה ומשמעותית.
6. בהתאם לתיקון 15 לחוק העובדים הזרים, תשנ"א-1991, הקנס המינימלי לעבירה של העסקת עובד ללא היתר הינו כפל הקנס המנהלי, היינו, כ- 10,000 ₪ ואילו הקנס המקסימלי למי שעבר את העבירה שלא במסגרת משלח ידו - 58,400 ₪ (להלן: "הקנס הפלילי המקסימלי").
7. אין חולק כי הוראה זו אינה חלה רטרואקטיבית אולם מאחר ומדובר בהעסקת עובדת זרה והלנתה בבית הנאשמת ללא היתר, יש לקבוע כי הרף התחתון יעמוד על סך של 10,200 ₪. אציין כי בקביעת הרף התחתון הבאתי בחשבון את העובדה כי העבירה בוצעה בשנת 2011 בתקופה בה החלו "ניצני" שינוי במדיניות האכיפה ואת פרק הזמן בו הועסקה העובדת בבית הנאשמת על כן, ראוי כי הרף הנמוך בנסיבות מקרה זה לא יהיה גבוה בהרבה מכפל הקנס המנהלי.
8. אשר לקביעת הרף העליון של מתחם הענישה שקלתי את העובדה כי זוהי הפעם הראשונה בה מורשעת הנאשמת בעבירות מושא כתב האישום, משך ההעסקה הקצר באופן יחסי והעובדה כי לנאשמת אין עבירות קודמות. לפיכך יש להעמיד את תקרת הקנס המירבי על 35% מגובה הקנס המקסימאלי ולאור תקופת ההעסקה אשר נמשכה כשלושה שבועות בלבד, מתחם הענישה הראוי צריך לנוע בין 10,200 ש"ח לבין 35% מהקנס המרבי (20,440 ₪). אשר לטווח העבירה בגין העסקת עובדת זרה ללא ביטוח רפואי סבורני כי מאותם טעמים הנזכרים לעיל, טווח הענישה ינוע בין 5,000 ₪ לבין 7,000 ₪.

9. בנסיבות העניין לא מצאתי לנכון לסטות ממתחמי העונש שקבעתי, ולפיכך יש לגזור את עונשה של הנאשמת בתוך מתחם הענישה. בענייננו מדובר בתקופת העסקה קצרה ועבירה אשר בוצעה לפני כשש שנים. עוד אציין כי הנאשמת הינה אישה נורמטיבית, חסרת עבר פלילי, אשר הרשעתה בדין כשלעצמה יוצרת מבחינתה הרתעה של ממש.

10. לאור האמור לעיל, החלטתי להשית על הנאשמת קנס בסך 10,500 ₪ בגין העסקה שלא כדין וקנס בסך 5,500 ₪ בגין העסקה ללא ביטוח רפואי בניגוד לחוק עובדים זרים. הקנס ישולם בעשרה תשלומים חודשיים שווים החל מיום 1.10.17 ובכל 1 לכל חודש שלאחריו.

11. בנוסף, ומכח סעיף 72 לחוק העונשין התשל"ז-1977, אני מורה לנאשמת לחתום על התחייבות עצמית על סך 58,400 ₪, להימנע מהעבירות בהן הורשעו במשך 3 שנים מיום קבלת גזר הדין. יוזכר כי התחייבות להימנע מעבירה על פי סעיף 72 לחוק העונשין משמעותה כי "מי שעבר על החוק מתחייב לשלם סכום כסף, אם יבצע בעתיד עבירות פליליות מסוג מסוים או בכלל בגדר תקופת ההתחייבות. במילים אחרות, מדובר בעונש מותנה, שעשוי לא להתממש כלל אם יעמוד העובר על החוק בתנאי ההתחייבות. במובן זה, התחייבות היא למעשה קנס על תנאי. ראוי להדגיש, כי התחייבות להימנע מעבירה היא עונש לכל דבר, הגם ש"מדובר בקל שבעונשים הקבועים בפרק ו' לחוק [העונשין]" (ראו: דנפ 8062/12 מדינת ישראל המשרד להגנת הסביבה נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ [פורסם בנבו], ניתן ביום 2.4.15). הנאשמת תחתום על התחייבות כאמור לעיל, עד ליום 11.9.17.

לצדדים זכות ערעור לבית הדין הארצי לעבודה בתוך 45 ימים ממועד קבלת גזר הדין.

גזר הדין יישלח אל הצדדים בדואר מכח הסכמתם.

ניתנה היום, כ"ד אב תשע"ז, (16 אוגוסט 2017), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.